

צילום: יחי'ע

"אין גיל לאהבה"

כרמל אליאב ואורי שלמו מיבית בלב"ה רחביה ירושלים מוכיחים שאהבה מחכה מעבר לפינה

כרמל אליאב ואורי שלמו, בשנות ה-80 לחייהם, נפגשו לראשונה בבית הלוהם בירושלים לפני כ-14 שנה. כרמל הייתה נשואה פעמיים (התגרשה מבעלה הראשון והתאלמנה מבעלה השני) לפני שהכירה את אורי פיזיקאי בעברו, אלמן ונכה צה"ל שנפצע קשה במלחמת ששת הימים מפיצוץ פגז תותח מול גבעת התחמושת. אשתו המנוחה של אורי, הייתה חברתה של כרמל. לאחר מותה, חיפש אורי את מספר הטלפון של כרמל בספר הטלפונים של אשתו כדי להתנחם ולדבר. מכאן התפתח סיפור אהבה מיוחד נפש רבות. במפגשים קסומים ובשיחות נפש רבות. "במפגשים הראשונים עם אורי הרגשתי כמו בת 18", "ביום הולדתי אורי הביא לי

צילום: מיט

זיכרון אהבה ירושלמי

אורלי אסיה בעלים של 'אורלי אסיה - פרויקטים שיווקיים ומשוררת נזרת בספור החיים של הוריה, יצחק אילת (זיל) ורות.

מביטה בעיניה התכולות העצובות, עת היא נזכרת באהבה שאינו עוד כאן ומפליגה עימה כחמישים שנה לאחור. היה זה בשנת 1963. צעירה ציונית נלהבת עזבה את בית הוריה בניו זילנד, וכל ניסיונותיהם לגרום לה להישאר העלו חרס. היא בחרה לעלות ארצה היישר לקיבוץ שריד, שם התאהבה בעולה חדש מהכשרה. נדמה היה כי שניהם נועדו זה לזו, אך הקשר לא נמשך זמן רב והם נפרדו. היא החליטה לעבור לירושלים, שם

תכננה ללמוד בבצלאל. יופייה נועם הלכותיה זימנו לה מחזרים רבים, אלא שהיא לא רצתה בהם. ערב קיץ אחד הזמין אותה זוג חברים להצטרף לביקור בביתו של עלם המודות, שובה לב, יליד העיר העתיקה, אותו רצו להכיר לה. למען האמת, היא ממש לא רצתה להגיע לשם, אלא שבדקה התשעים נעתרה להפצרות חבריה. מיד כשנפגשו הביטו זה בזה ולכולם היה ברור שזהו זיווג משמיים. מאותו רגע ואילך לא נפרדו, ואהבתם פרחה בצל הימים שלפני מלחמת ששת הימים. מקץ חודשים וחצי להיכרותם הם נישאו והמשיכו להתגורר בירושלים, העיר שהיברה את שני הלבבות, בטרם חוברת לה יחדיו. הווג בנה קו משפחתי לתפארת ובו שלוש בנות, מהן זכו לשלוש נכדות וארבעה נכדים. לא היה מאושר מהם. גם שטיילו יחד במדינות רבות ברחבי העולם, חשו כי ביתם נמצא כאן לעד. לפני כארבע שנים תם סיפור האהבה של הוריי בירושלים של מטה ובטוחני כי המשכו עתיד להתקיים בירושלים של מעלה.

צילום: גולן מלח

אהבה מומבט שלישי

דנה עמר יהושע, סטייליסטית וכותבת, מספרת על ההיכרות עם מוטי, בעלה מוטי, החצי השני שלי. יחד 22 שנה, אך נדרשו לנו שלוש הזדמנויות לממש את האהבה. המפגש הראשון שלי עם מוטי מתרחש בירושלים של שנות השמונים. מיכל חברתי, שהיא בת דודו, מצרפת אותו לבילוי משותף במועדון הבראטון. מוזיקה ואווירה נהדרת, הוא מעוניין ואני פחות.

הלב כואב. אני חייבת לדעת שניסיתי, שותה מיץ אומץ וכותבת במכתב את שעל ליבי, מעבירה לו וממתינה לסוף טוב כמו באגדות. בכורך מוטי מתקשר: "התגרשתי מהמילים, אבל לא תודה, אני מאוהב באחרת". לוקחת אויר ומברכת אותו להצלחה. פיספסת... ועכשיו זוכה בו אחרת. שבורה אני אוספת את עצמי ומתרחקת. ושוב, החברות שלנו מנצחת וכשאני הווה משברון קטן, מתקשרת למוטי, הוא מרגיע וקופץ לביקור. דפיקה בדלת, אני פותחת, והלה... ואז זה קורה: "אני מאוהב בך". ניצוצות, פרפרים, התרגשות. מאותו הערב אנחנו צמודים, יחד בנינו משפחה נפלאה ועסקים כאן בירושלים.

גדלנו, חלפו שנים, ומיכל מעלה רעיון לדייט עם מוטי המיתולוגי. מוטי?! לא! היא מתעקשת ומעבירה לו את הנייד. מוטי מתקשר, צוחקים, נפגשים, יוצאים... ולא מתקרבים. הוא מעוניין, ואני, שוב, פחות. אין ניצוצות. אין פרפרים בבטן. אין התרגשות. נפרדים. עוברים חודשים ואנו מוצאים את עצמנו שוב חברים. וכשאני בטוחה שיחשנו אפלטוניים, מוטי מתקשר לספר לי שמצא את האחת והוא מאוהב. אני מברכת אותו להצלחה, מנתקת וקורסת. מה קורה לי? אני מאוהבת בחבר הכי טוב שלי! רוצה לברך, אבל לא מסוגלת, אז מתרחקת. אבל